

TEN GELEIDE

Lieve Vrienden,

Wanneer je dit leest is de vakantie voor velen bijna of zelfs helemaal voorbij. Hopelijk was het een deugddoend verlof, kon je een prachtige reis maken, nieuwe horizonten opzoeken en vooral genieten ondanks het minder goede weer.

Maar: is (jouw) God ook met vakantie geweest of gestuurd? Heb je Hem thuis gelaten en in één of andere kast achter slot en grendel gestoken in afwachting van je thuiskomst? Of nam je Hem mee op reis? En hoe nam je Hem mee? Enthousiast of als een verplichting? Discreet of opzichtig? Was de vakantie ook voor jou en voor Hem een kans om jullie relatie te verdiepen of was Hij er enkel bij omdat Hij zich verstopt had in je bagage?

In elk geval was het voor de deelnemers aan de vakantieretraite een kans om te werken aan hun relatie met Hem. Voor de meesten van hen allicht afgesloten met een positieve balans. Verslag verderop in deze fratbrief. Ook anderen hebben een deel van hun vakantie besteed aan soortgelijke initiatieven. Hopelijk kunnen zij evenzeer terugblikken op een deugddoende ervaring.

Trouwens, ik kan me moeilijk voorstellen dat ik als 'Godzoeker' zomaar eventjes God 'vergeet' of 'achterlaat' tijdens mijn vakantie. Want God zoeken is Hem vinden en God vinden is Hem zoeken. Dit is een proces dat zich niet zomaar laat opsluiten binnen mijn tijdsbesteding. Dit proces stopt niet, het loopt gewoon verder, ik heb het zelfs niet in eigen handen. Ik kan hoogstens proberen dit te onderdrukken en te doen alsof ik er geen tijd voor wil maken. Maar God liet mij alvast niet los in mijn vakantie, in geen enkele vakantie tot nu toe. Hij leeft in mij, in jou, en dat stopt niet met de vakantie en dit verplicht mij als het ware daarop steeds in te gaan, vakantie of geen vakantie.

Voor mezelf was het dan ook een quasi evidentie om op gebied van geloof niet op vakantie te gaan. Of beter gezegd mijn God als volwaardige partner en vriend mee te nemen op vakantie. Of was het Hij die mij meenam op vakantie? In elk geval werd het op dit vlak voor mij een boeiende ervaring.

Met een verdieping van mijn relatie en verbondenheid met Hem. Met een verdere uitzuivering van mijn hart, om meer plaats te maken voor Hem in mijn hart, om Hem voluit in mij te laten leven, zo weinig mogelijk gehinderd door al te beperkende godsbeelden die ik mijzelf voorhoud.

Is deze verdieping en uitzuivering trouwens geen noodzaak in onze voortdurende zoektocht naar de wijze hoe wij de spiritualiteit van Br. Charles de Foucauld kunnen beleven? Is dit niet een stuk van de weg die wij moeten gaan naar die totale authentieke overgave waartoe we worden opgeroepen?

Ik laat het antwoord op die vragen aan jullie over. De fratbrief kan en wil hier een bindmiddel zijn om deze roep te kunnen beantwoorden. Ik hoop en wens dan ook dat je in deze fratbrief hiertoe al wat inspiratie zult vinden. Veel leesgenot.

Geert Devolder

BIJBELSPROKKELS

DE NACHTEN VAN DE UITTOCHT

Vaak gebeurt het dat verschillende gebeurtenissen als een geheel worden verstaan. Zo is het ook met het verhaal van de bevrijding van de Israëlieten uit Egypte, het Joodse Pasen. Het volk wordt bevrijd uit Egypte en een weinig later zijn ze definitief van hun onderdrukkers verlost na de doortocht door de Rietzee. Gelukkig voor onze Bijbelse reeks gebeuren beide voorvallen 's nachts -wat trouwens zeker niet zonder betekenis is. Twee maal trekken de Israëlieten letterlijk en figuurlijk van duisternis naar licht, van wanhoop naar hoop, van slavernij naar bevrijding. In de christelijke traditie zijn deze twee nachten steeds als een geheel beschouwd geweest en zijn ze samen het grondmodel voor bevrijding en nieuw leven geworden. Niet toevallig vindt ook de Passie van Jezus plaats tijdens de Paasnacht, waardoor er voor christenen een nieuwe inhoud aan gegeven wordt. Maar we kunnen de basisverhalen met hun eigen betekenis niet vergeten.

Er heerste een koortsige bedrijvigheid onder de Israëlieten. Mensen liepen van huis tot huis en ieders mond was er vol van: deze nacht zouden ze uit Egypte vertrekken, na zoveel jaren van slavernij. Al een tijd had Mozes pogingen gedaan om van de Farao toestemming te krijgen te vertrekken. Telkens was de hoop van de Israëlieten opgeflakkerd en weer gedoofd. Mozes was ziedend van woede teruggekeerd van zijn laatste gesprek met de Farao, die nog steeds niet wilde luisteren. Aan de oudsten van het volk had hij nu gezegd dat de laatste plaag in aantocht was. Iedereen moest zich voorbereiden, 's nachts een lam slachten bij volle maan, en het bloed van het lam aan de deurposten smeren. God zou alle eerstgeborenen van mensen en vee doen sterven, maar de Israëlieten zou Hij herkennen aan het bloed van het lam en hen sparen en redden. Dit is Pasen: het voorbijgaan van God.

Ze aten het Paaslam haastig, hun sandalen aan de voeten, de staf in de hand. Iedereen deed in zijn eigen huis hetzelfde, ze wisten zich door de huizen heen verbonden met elkaar. Een heel volk bereidde zich voor en waakte. Midden in de nacht ging er een steeds luider geschreeuw op uit de huizen van de Egyptenaren, want er was geen huis zonder dode. Ontzetting, angst, verdriet, alles klonk door in dat geschreeuw. Mozes en Aaron werden bij de Farao ontboden. "Maak dat u van mijn volk wekomt, uzelf en de Israëlieten. Ga de Heer vereren zoals u gevraagd hebt." Midden in de nacht trokken ze met al hun hebben en houden weg. Ze gingen door de woestijn van de Rietzee, een heel volk op weg naar het land dat God hen had beloofd en dat ze zich maar

nauwelijks konden voorstellen. Maar ze wisten zich beschermd door God die met hen meeging, overdag in een wolkkolom en 's nachts in een vuurzuil.

Na een paar dagen drong er echter een heel verontrustend nieuws door tot het kamp van de Israëlieten: de Egyptenaren waren achter hen aangekomen met een hele legermacht. Daar zaten ze dan, geklemd tussen de Rietzee aan de ene kant en een naderend leger aan de andere. Terwijl het nieuws doordrong van tent tot tent, steeg de onrust en de angst. De Israëlieten voeren bitter uit tegen Mozes: "Waren er in Egypte geen graven, dat u ons naar de woestijn hebt gebracht om te sterven? Wat hebt u ons aangedaan door ons weg te leiden uit Egypte?"

Mozes zat nog meer dan de Israëlieten geklemd. Niet alleen tussen de Rietzee en het naderende leger, maar ook tussen zijn volk en God, die hem als leider had aangesteld. Tussen angst en vertrouwen. Waarom wist Mozes niet goed, maar hij kon toch zeggen tegen zijn angstige volksgenoten: "Vrees niet, en blijf volhouden: dan zult u zien hoe de Heer u vandaag nog zal redden." God zei tegen Mozes dat hij de Israëlieten moest doen verder trekken, door de zee, die in twee zou gespleten worden. En het volk deed ondanks hun morren toch wat Mozes hen opdroeg: het trok die nacht door de Rietzee.

De Egyptenaren die hen achterna kwamen, werden door God in verwarring gebracht, hun wagens liepen scheef en ze werden bang. Dan liet God het water weer terugstromen en ze werden allemaal overspoeld.

"Zo redde God zijn volk uit de greep van Egypte", is het einde van het verhaal. Het is het verhaal van een machtige God die grootse, zelfs gewelddadige tekenen verricht. Niet vanuit wreedheid, maar vanuit een liefde en rechtvaardigheid die zeer fel reageren tegen onrecht en onderdrukking. Zelfs waar mensen in uitzichtloze situaties gevangen zitten en in de duisternis geen licht meer zien zoals de Israëlieten in deze twee nachten, is God niet ver.

Barbara Foucquet

SECULIERE FRATERNITEIT

MINIRETRAITE IN TER LOO TE LOPPEM VAN 17 T/M 19 MEI

Sinds de nationale fraterniteit van Nederland is opgehouden te bestaan, hebben wij, Corry en Ad Nelis uit Purmerend, geprobeerd om deel te kunnen nemen aan bezinningsdagen in Vlaanderen. Doch pogingen daartoe lukten niet, in verband met de aanvangs- en sluitingstijden en de reistijden van het openbaar vervoer.

Nu was die miniretraite een uitgelezen kans en we hebben die benut. Daar hebben wij geen spijt van gehad. Het samenzijn met de Vlaamse fraterniteitsleden en de boeiende conferenties met pater Nikolaas Sintobin, jezuïet, hebben ons zeer verrijkt en zullen bij ons nog lang doorwerken. Bovendien heeft onze inleider ons nog wegwijs gemaakt op internet, met een voor ons voorheen onbekend item. Ook dat was en blijft in de toekomst verrijkend met www.nikolaassintobin.blogspot.com/ "In de dingen".

Na de kennismaking werd begonnen met de Ignatiaanse spiritualiteit. Daarbij ging het vooral om de verbeelding, wat de getoonde filmpjes opriepen, en wat dat met je doet.

Daarna kwam het gebed aan de orde, waarbij pater Nikolaas uitlegde waarom het goed was het gebed te beginnen met danken.

De volgende dagen hebben we uitgebreid kennis gemaakt met de persoon en het leven van Ignatius van Loyola. Een aantal aspecten kwamen overeen met die van Charles de Foucauld. Vooral ook de volledige overgave. Tevens kregen wij, om zijn inzet beter te begrijpen, uitgebreid informatie over de kerkgeschiedenis waarin Ignatius leefde. Er is heel veel door Ignatius aangereikt om in alles God lief te hebben en te dienen. Het voert te ver om een resumé te geven van alles wat aan de orde gesteld is. Er is intensief geschreven en de komende tijd moeten we onze aantekeningen opnieuw lezen en herlezen om ons het gebodene eigen te maken.

Wij zijn de fraterniteit erg dankbaar voor de goede organisatie en het feit dat pater Nikolaas als inleider werd gevraagd. Tevens hebben wij die miniretraite zó goed ervaren, dat wij het voornemen gemaakt hebben om bij leven en welzijn volgend jaar weer aanwezig te zijn.

Ad Nelis

SAMENVATTING VERSLAG VERGADERING FOUCAULDRAAD VLAANDEREN DD 30.06.2012

Miniretraite 2012 én 2013

Voorbije retraite werd positief geëvalueerd, vanuit verschillende kanten, zowel naar vorm als inhoud, alsook de spreker (dank voor de suggestie). Er waren 15 deelnemers (ook dat werd positief onthaald).

Vakantieretraite 2012 én 2013

Volgens Christof verloopt de voorbereiding vlot. Een heel enthousiaste spreker, reeds vergadering gehad. De nadruk zal liggen op gesprek tussen de deelnemers, geen kanselgesprekken. Hij wil ook samen met groepjes vrijwilligers morgengebed en avondgebed voorbereiden, alsook voor de eucharistie beroep doen op eventueel aanwezige priesters. Er komt dus geen vaste gebedenbundel. Een enigszins nieuwe formule dus.

Christof oppert wel dat het team versterking kan gebruiken. Het is een hele klus om alles geregeld te krijgen. Geert stelt zich kandidaat om voor volgend jaar mee op de kar te springen.

Voor de vakantieretraite 2013 zijn nog geen concrete stappen ondernomen.

Fratdag Oost-Vlaanderen 21.10.2012

21.10 .2012 komt in orde. René zorgt voor een artikeltje en een foto in de fratbrief. Spreker is Walter Ceuppens. We moeten nog zoeken naar een priester als we eucharistie willen vieren.

Internationale ontmoeting in Bonn – augustus 2012

Christof gaat er naar toe als afsluiting van zijn voorzitterschap. Hij heeft de rapportjes van vorig jaar aangepast en doorgestuurd.

1 decembervieringen

1 december valt op een zaterdag dit jaar. Er is nog niets concreets geregeld. Maar dit is wel een kans om samen iets voor te bereiden.

Inhoud en bespreking aan de hand van nota Geert

We namen de eerste twee blz. door en gaven onze mening. Het is de bedoeling om de werktekst beetje bij beetje te bespreken op de raad, waarna hij zal aangeboden worden in de fratbrief.

Annemie Dossche

21 OKTOBER 2012: FRATDAG IN GENT

met Walter Jan Ceuppens

Twee met elkaar verbonden thema's komen aan bod op deze fratdag:

- Luisteren...is de verborgen boodschap vatten.
- Frédéric Ozanam, Thérèse Martin, en Charles de Foucauld konden zich alledrie voldoende bevrijden uit hun eigen klein en burgerlijk milieu, om aldus universele god-zoekers te worden.

Onze begeleider is:

- moraaltheoloog en doctor in de godgeleerdheid (KUL);
- ere-adviseur-generaal van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening (een bewuste keuze voor de sociale zekerheid, om aldus van binnenuit onze maatschappij wat rechtvaardiger te maken);
- al meer dan 25 jaar broeder van de Beweging voor Missionair Engagement en medewerker bij De Duif, het tijdschrift van deze beweging;

- auteur van o.a. "Bijna onzichtbaar, gracieus en trouw", "Twaalf gedachten aan God", "Kleine symfonie van verdriet en vreugde", "Frans de Vitoria: argumenten voor een humane omgang met vreemde volken", "Verklaar de Vrede. Ethische fragmenten voor dagelijks gebruik" en "De universele mensengemeenschap in de Relecciones van Francisco de Vitoria".

Wie het boek "Verklaar de Vrede" heeft, kan in de hoofdstukken 2, 5 en 7 lezen over de thema's van de fratdag. Walter Jan Ceuppens zal enkele exemplaren meebrengen tegen een voordelige prijs.

Op mijn vraag omschrijft onze begeleider de thema's ietwat intrigerend:

- "Volgzame mensen zijn de aller-slechtste luisteraars : zoals die oudste zoon in de parabel van de goede Vader".
- "De wereld en de andere mensen zijn er niet voor mij : ze zijn er gewoon voor zichzelf en voor God".

De fratdag gaat door van 9.30 u. tot ongeveer 16.30 u., bij de Kleine Zusters in de Reinaertstraat. Alle leden en vrienden van de spirituele familie zijn welkom.

De kleine zusters zorgen voor koffie en soep 's middags. Breng zelf brood mee.

Als je interesse hebt om de fratdag mee te maken, meld je dan eind september aan bij Lieve en René, op 09-230.8848 of rene.haentjens@skynet.be. Niet later dan 1 oktober a.u.b., dan is er genoeg soep voor iedereen.

Lieve en René.

"Komt allen naar mij toe
die afgemat en belast zijn,
en Ik zal u rust geven."

Matteus 11, 28

VAKANTIERETRAITE JULI 2012 "TER DENNEN" WESTMALLE

Dinsdag 24 juli 2012

Wakker worden onder het ‘roekoeën’ van de duiven, de lucht ziet schitterend blauw, de zon is reeds van de partij. Luc en Anne Marie zijn er vroeg bij want om 7 uur beginnen de “Lauden” in de abdij. Het is deugddoend mee te bidden op het ritme van de psalmgebeden. Bij de terugkeer zijn de meeste vakantiegangers al klaar voor het morgengebed, goed voorbereid door Lieve en Rene. waarna we mogen aanzitten voor het ontbijt, steeds voorzien van allerlei lekkers... .Het doet zo’n deugd samen te zitten, te vertellen, genietend van...

De braakliggende akker wordt stilletjesaan ontgonnen... Frank begint zijn conferentie met een gedicht, “Dragenderwijs”, een goede aanzet voor het thema van deze morgen. Samen hebben we reeds kunnen ontdekken dat goedheid, dienstbaarheid en bemoediging vruchten zijn van ons gebed!

Nu laat hij ons nadenken over de vragen “waarom bidt U voor iemand ?” en “Helpt bidden?”. Het is verwonderlijk hoe wij met zijn allen heel veel redenen kunnen aanbrengen waarbij we kunnen besluiten dat “bidden voor mensen” goed is. En of het bidden helpt? Misschien krijgen wij niet wat wij vragen, maar wel beter inzicht over een situatie, of kunnen wij makkelijker een ziekte dragen... Bidden geeft moed, vertrouwen, kracht.

Tijdens de break bij een tas koffie of thee blijft er nagepraat, een leuke babbel, leren we mekaar nog beter kennen en de namen in het geheugen geprent. Ook eens naar buiten gaan om te genieten van dit zeer warme zomerse weer dat wij zolang hebben gemist! Daarna volgt de Eucharistieviering die we heel intens mogen beleven in gebed, met mooie samenzang. Samen biddend zingen voor ons middagmaal dat zeer gesmaakt wordt.

’s Namiddags trekken we met de bus naar Antwerpen, voor een bezoek aan het Joodse rusthuis “Résidence W. Reich”, gesticht in 1920 door de Joodse Centrale (= Joods OCMW). Er zijn 144 bedden. Dhr. Luc Deproost ontvangt ons en vertelt met heel veel enthousiasme over het reilen en zeilen van zijn residentie. Gezien de daling van het aantal joodse residenten, tot 55, werden ook niet-joodse bewoners opgenomen. Zo kan men nu spreken van een echt multicultureel rusthuis, met een afdeling voor de joodse bewoners en afdeling “Harmonie “ voor de anderen . Het samenleven is mogelijk, gezien het **respect** voor de godsdienst en de daarmee gepaard gaande levenswijzen. Kosjer

koken is er mogelijk, gezien de 2 gescheiden keukens voor de joden. Ook bij verzorging wordt rekening gehouden met hun levensbeschouwing en de verzorging wordt gegarandeerd door multicultureel personeel. Het project is een mooi voorbeeld van hoe het kan binnen een multicultureel werkmidden. Achteraf werden wij rondgeleid, konden we een kamer bezichtigen, de keukens en de synagoge. Een heel leerrijke namiddag!

Bij terugkomst kunnen we genieten van een drankje waarna we ons verdelen over werkgroepjes en van gedachten wisselen over de vragen: Mogen wij verwachten dat God ons zal verhoren? Wat over het geschreven- en stil gebed "Je Le regarde, Il me regarde"

Op de 2° conferentie neemt Frank ons verder mee "Wat met bidden voor zichzelf?" en wijst hij op "God zal er zijn voor U" "Niet mijn wil maar uw wil geschiede" Bidden geeft de mogelijkheid om zinvol verder te kunnen leven. Jezus zegt herhaaldelijk "Sta op ...". Bidden brengt vertrouwen, geeft verlichting, brengt hoop. Hoop is niet de voorwaarde maar de vrucht van het bidden. Mooi om te eindigen.

De avond wordt besloten met deel 1 van de film "Hildegard van Bingen", waarna we nog nagenieten van de dag bij een lekkere trappist, een glaasje wijn en elkaars gezelschap.

Anne-Marie Waerlop

Donderdag 26 juli 2012

Vergeving verzoening
Was het thema

Verzoenings sacrament
Verzoeningsviering bracht ons samen

Een vrije namiddag
Velen gingen wandelen

Afgesloten met een zangmoment
Zangviering in de kerk.

Gezellig tafelen
Luisteren en beluisterd worden.

SPIRITUALITEIT

DANK, JOHAN GOEMAERE... voor het werk aan de middenkatern!

In 1995 sloegen de mensen van de Seculiere Fraterniteiten, de Kleine zusters van Nazaret en de Priesterfraterniteiten de handen in elkaar en beslisten samen de fratbrief uit te geven. Vandaag de dag is dit nog zo.

Ook sinds dan verzorgde Johan trouw en zeer zinvol de middenkatern. Je weet wel: de vormende pagina's in het midden van het boekje, de laatste jaren in een groene kleur...

In februari 2005 werden de toen tien behandelde thema's gebundeld en op de website geplaatst door René Haentjens. Ze werden ook uitgegeven in brochurevorm: In Zijn Spoor...

maar de tijd staat niet stil en tot en met het voorjaarsnummer van 2012 heeft Johan de middenkatern blijven verzorgen en vorm geven.

Voor al dit mooie en zinvolle werk willen we hem oprecht en hartelijk bedanken! Steeds op tijd en zonder veel vragen was Johan's bijdrage klaar. Bron van inspiratie voor velen!

Bedankt, Johan!

Guido Debonnet neemt het werk over, en baseert zich op het boek "CHARLES DE FOUCAULD, de omwegen van een mens" van Charles Lepetit. (Patmos 1982, oorspronkelijke titel: "Plus loin sur la piste...", in het Nederlands vertaald door Frans van Hirtum.)

Christof

DE ONBEKENDE KRIJGT GESTALTE

(Uit Charles Lepetit, De omwegen van een mens, blz. 37-40)

10 januari 1889. Op weg naar Nazaret.

Ruim twee jaar zijn er voorbij sinds de grote Ontmoeting (de bekering van Charles in de Sint-Augustinuskerk te Parijs). Ongeveer twintig dagen al maakt Charles te paard een pelgrimstocht door het heilig Land. Een indrukwekkend figuur met zijn levendige ogen, zijn verzorgde snor en de voorname manieren van een graaf.

Vanaf de berg der Zaligsprekingen nadert hij Nazaret.

'De ogen van Jezus hebben op dezelfde bergen gerust, dezelfde heuvels, dezelfde vergezichten, die de mijne aanschouwden'.

Na een half uur klimmen tekent in de verte Nazaret zich af. Het is een onbeduidend dorp. Beheerst door torentjes en cipressen ligt het daar, halverwege een helling, trapsgewijze opgebouwd tussen de rotsen. De grote meerderheid van de 8 à 10.000 inwoners zijn christenen.

Charles heeft zeker rustig wat tijd doorgebracht bij de verschillende kerken van het dorp. Men laat hem de grot bezoeken waarvan naïef beweerd wordt, dat daar Jezus en zijn ouders gewoond hebben. Die historische vergissing doet er niet toe. Charles wordt aangegrepen door een vreemde ervaring die hem innerlijk tot verzameling brengt. Een ervaring die hij maar een enkele keer in zijn leven zal kennen.

Hij is als afwezig.

Hij gaat een klein, nauw straatje in in de Arabische wijk. De kubusvormige huisjes zijn sinds de tijd van Christus zeker niet veel veranderd. Verschillende handwerkers zitten voor hun deur te werken. Ze maken vooral ploegen. Zelfs hun houding is als in die oude tijd. Het been uitgestrekt, houden ze het stuk hout dat ze bewerken met hun blote tenen vast.

Het ritme van de hamers vermengt zich met het gezang van de ambachtslui. Je zou de indruk kunnen hebben dat je daar niet bent in 1889 samen met Charles de Foucauld, maar aan het begin van onze jaartelling samen met Jezus van Nazaret.

"Dat ik heel wat momenten doorgebracht heb in deze woning in Nazaret... waar Hij dertig jaar gewoond heeft; dat ik op de plaats geweest ben waar zo lang Zijn stem geklonken heeft... dat ik door de straten gelopen heb waar Hij elke dag liep als arme handwerker..."

Dat en al het andere zijn even zoveel genademomenten, zo onvergelijkelijk, dat ze onmogelijk onder woorden te brengen zijn en vooral: die een onuitwisbaar spoor nalaten”.

In het gevoelige hart van Charles raakt alles in de war. Of beter gezegd: hij zoekt tastend tussen het wazige en het scherpe van twee filmbeelden die over elkaar vallen: dat van 'God is zo groot' van zijn bekering en dat van 'God is zo klein' van Nazaret.

Een verbazingwekkend beeld krijgt gestalte. Foucauld, sprakeloos, afwezig, is gegrepen door de nauwkeurigheid van het Gezicht dat het hele doek beslaat. Het 'God is zo groot' en het 'God is zo klein' dekken elkaar nu volkomen. Ze zijn 'God, de handwerker van Nazaret' geworden.

Charles weet wat hem te doen staat. “Ik wil niet eerste klas door het leven gaan, terwijl Degene die ik bemin in de laagste klas heeft gereisd”. Hij gaat terug naar Frankrijk. Een jaar later, 15 januari 1890, laat hij alles achter om monnik te worden. Na een paar maanden in een abdij in Frankrijk treedt hij in in een arm klooster in Syrië. Hij neemt afscheid van zijn nicht Marie.

“Op dit moment, om 5 uur, was ik weer bij u, de laatste keer in dit leven... De tijd! Ik zie de pendule nog voor me, hoe ze de laatste minuten wegtikte. . .” Als hij weggaat, huilt hij.

De volgende dag schrijft hij: “Ik kan niet aan het idee wennen dat ik u voor altijd vaarwel gezegd heb... en mijn ogen nooit meer de uwe zullen zien’.

Is Charles op het bovendek van een bus geklommen – de plaats van de laagstbetaalden - zoals sommigen beweren toen gezien te hebben? “Zalig de armen; dat is de zaligspreking die ik zoek”.

Foucauld is 31.

Wat zal hij vlug arm zijn ...

*Heer Jezus,
wat zal hij vlug arm zijn
degene die met hart en ziel van U houdt,
niet lang immers zal hij kunnen verdragen
dat hij rijker is dan degene van wie hij zielsveel houdt ...*

*Heer, ik begrijp niet goed
hoe mensen het klaarspelen
U arm te zien en zelf toch rijk te blijven.
..., ik kan de liefde niet verstaan
zonder de behoefte,
de onweerstaanbare behoefte
om gelijkvormig
gelijkend te worden
en vooral om te delen
in alle lasten
alle moeilijkheden,
alle hardheden van het leven*

*Geconfronteerd met Uw armoede
zelf rijk blijven,
geconfronteerd met Uw harde arbeid
zelf gerust en comfortabel blijven leven,
neen, Heer, dat kan ik niet
zo kan ik niet beminnen.*

(Acht jaar later in Nazaret geschreven)

Mogelijke besprekingsvragen:

- Wat in deze tekst over en van Foucauld spreekt je aan?
- Wat betekent 'Nazaret' voor Foucauld concreet? Wat betekent het voor ons?
- Later zal Foucauld tot het besef komen dat je 'Nazaret' overal kan beleven. Wat bedoelt hij daarmee?
- Het afscheid van Charles aan Madame de Bondy, zijn nicht, valt hem zeer zwaar. Jarenlang zal hij zich die datum herinneren. Wat leert ons dit feit uit zijn leven?

Guido Debonnet

Heeft Jezus gebeden?
De vraag van de avondconferentie.

Die vraag bracht ons
ook wat exegetische.

Foto's van de week
Besloten de avond.

Ook de Foucauld
was er weer bij.

Vrijdag 27 juli 2012

Kamers opgeruimd
Na een gezellig ontbijt.

Bidden samen
Samen bidden

Het thema van
de afsluitconferentie

dank over en weer
Eucharistieviering

Na het middagmaal
Huiswaarts

Dankbaar om de
Verbondenheid

Blij dat we naar onze thuis mogen
Dankbaar om het samen kerk zijn.

Mariette Van Den Abbeele

PRIESTERFRATERNITEIT

VERSLAG VAN DE FRATERNITEITSRETRAITE te Wavreumont van 8 tot 14 juli 2012

Met 17 man, onze predikant Charles Verhezen inbegrepen, gingen we, voor de negende keer sinds 1996, op retraite naar de Abdij van Saint-Remacle. Het werd een boeiende en deugddoende tocht met de evangelist Johannes als gids.

Elke conferentie begonnen we met een lied dat nauw aansloot met de inhoud van de bezinning. Als eerste zongen we uit 'Zingt Jubilate': "Het mensenvolk dat in het duister leeft", een écht verrijzenislied. We zongen ondermeer: "Er is een God die ons geroepen heeft, er is een woord dat wij vertrouwen" en "Stem van God, roep onze namen, roep ons uit de dood tezamen." Langzaam maar zeker boorde de spreker dieper door in de dieper liggende lagen van het vierde Evangelie. Het zou té uitgebreid worden wat pater Charles ons allemaal heeft toevertrouwd. Het kan volstaan om de titels van de conferenties weer te geven: 'Jezus in gesprek met Nicodemus'; 'Ontlediging en opdracht'; 'Weten en niet-weten'; 'Hoe Jezus 'werkt'; 'Wezenlijk tegenwoordig in brood en wijn'; 'Jezus' driedelig testament'; 'de Paasmorgen en geboren in Christus' heerlijkheid'. De woestijndag op donderdag zag hij (en wij ook) als een dag van loutering en vooruitzicht.

Bij het begin situeerde Charles zich (en ook ons, denk ik) als zoekende gelovige bedienaars. Ons geloof, zo zei hij, is onderhevig aan licht en duisternis. Hoezeer wij ook trachten iedereen te begrijpen, blijven wij geloven in gevestigde waarden en in de waarborg van weloverwogen levensopvattingen.

We hebben de bijbel leren lezen, niet letterlijk, maar als een verhaal van God met de mensen, met zijn literaire vrijpostigheid en zijn dichterlijke inspiratie. Tóch, zo vervolgde hij, blijft er een spanning bestaan tussen onze hang naar feitelijkheid en de gewenste overgave aan wat de creatieve liefde van God vermag en wat wij niet aankunnen. God is transcendent en immanent. Als Hij onder de mensen spreekt, dan zegt Hij onmogelijke dingen, zoals menswording-zonder-vader, opstanding uit de dood en verandering van brood en wijn in het lichaam en bloed van Christus.

We hebben leren bidden en momenten gekend waarop onze aandacht door God zélf werd overgenomen, zodat ons gebed veranderde in een ontmoeting.

Dat waren beslissende dagen die aan ons leven richting hebben gegeven. Tijden van eucharistische aanbidding, van een retraite – zoals deze, nota van de schrijver dezes – of was het een ontmoeting... God weet nog hoe Hij in ons leven heeft willen binnentreden.

We hebben leren houden van mensen, mensen van vlees en bloed, binnen en buiten onze familie, met genegenheid, met onze gevoelens... Zo verschijnen we vóór de Heer: grondig, edelmoedig en tegelijk met wat 'verloren onschuld'. Zijn Geest moge ons leiden en ons dieper inwortelen in God.

Op een bepaald moment sprak pater Charles ons over de waarde van de Eucharistische aanbidding. Onze oren waren gespist. Hij zei: "Jezus' spreken in het Johannes-Evangelie over 'brood', gaat over brood als wijsheid. Het blijft brood ZONDER het sterven en verrijzen van Christus. Voor ons is Hij VANDAAG 'NU' en ALTIJD 'NU'. We hebben behoefte om onze dank te spreiden in de tijd. We

hebben meer uitgebreide bezinning nodig (we nemen er onze tijd voor) om dank te zeggen. Daarom hebben wij het 'Brood' nódig. Vandaar de zin van een aparte sacramentskapel! (Zoals hier, in Wavreumont, sinds 1965!)

Pater Charles "heeft nog vele andere (mooie dingen) gezegd, die hier niet zijn opgetekend" (naar Joh. 21,25)

Pater Charles viel ons op door zijn jeugdig spreken en denken – ook al is hij 84 jaar! Hij voegde de daad bij het woord en gedroeg zich zeer warm-menselijk, wijs en medelevend. Tussen-in mocht je over 'alles' met hem spreken en hij leefde alles met ons mee... óók de laatste avond waar wij een 'Eurocantare' zongen. Hij zong mee.

In zijn dankwoord zei hij: "Ik heb Jan gezien, maar ik en zelfs mijn geburen, de pastoor van Oostkamp niet. (Hij zou hem spoedig leren kennen!). Ik vraag me af: moet ik nu terug naar de Sociëteit van Jezus of moet ik blijven in de Fraterniteit van Jezus Caritas? Dank voor jullie onthaal, voor jullie fraterniteit."

Daarmee gaf hij zeer goed de sfeer van ons samenzijn in Wavreumont weer. En natuurlijk hebben we op 11 juli Benedictus én Vlaanderen gevierd. Samen

met de monniken in een mooie eucharistie, met aandacht voor de Vlaamse minderheid, althans in Stavelot. Na de communie zongen we met vertedering én met volle overtuiging 'Lieve Vrouw van ons Land'.

Spijts de regen (vooral naar het einde toe), waren het hartverwarmende dagen bij onze Waalse broeders. Als het hen (en God) belieft, komen we terug in juli 2014, met Marc Steen als gids.

Jef Gailliaert, Moerbrugge-Oostkamp, 18 juli.

GEBED NA DE WOESTIJDAG

Na de woestijdag heb ik het volgend gebed uit mijn mouwen geschud, op vraag van de predikant Charles:

Goede God,

Zo alleen op weg gaan...

doet me beseffen hoe graag Gij mij ziet.

*Ik voel me echt gelukkig omdat Gij het zijt,
groter dan mijn hart,*

die mij heeft gezien eer ik geboren werd.

Omdat Gij in mij wilt wonen.

Ik ben uniek...

Uw geliefde zoon.

Gij zegt mij:

"Ik heb u lief,

gij moogt er zijn zoals gij zijt...

een parel in Mijn ogen!"

Ik wil U danken met heel mijn hart

en zingen van vreugde.

Zo alleen op weg gaan...

en weten dat Gij zo ieder mensenkind bemint.

Allemaal verschillend van hart en gezicht,

maar allemaal Uw geliefde kinderen;

*zussen en broers van elkaar en van Jezus,
onze oudste broer.*

Eén van hart en één van Geest.

Wat kan ons geloof eenvoudig zijn!

Zo alleen op weg gaan...

*in Uw heerlijke Schepping onder Uw zegenende Handen,
door Uw Geest geleid. Tof!*

Piet Debruyne. Wavreumont 2012.

IN MEMORIAM RICHARD CLIJSTERS

Broeders,

Richard Clijsters, die overleden is, was een van onze broeders. Hij was met hart en ziel gehecht aan de fraterniteit, alhoewel hij Picpus was. Sinds enkele jaren was hij afwezig op onze bijeenkomsten omdat hij, wegens zijn ouderdom, was opgenomen in het rusthuis Vogelzang in Heverlee. Daar is hij ook gestorven. Wij waren allen op zijn uitvaart aanwezig. We stonden in een kring rond zijn kist. Wij zullen hem niet vergeten.

Hij was een gedreven priester als medebroeder, als provinciaal van de Picpussen, als aalmoezenier in het ziekenhuis Sint-Norbertus in Duffel, als begeleider van pastorale werk/sters. Hij moge nu in de vrede van onze God rusten. In het hart van Jezus Caritas.

Richard was 91 jaar. Hij overleed 3 juli 2012 en was van 1948 priester. Hij was een trouwe en goede broeder. Meer nog: hij was ons aller vriend. In Vogelzang was hij gelukkig en goed verzorgd door de zusters Picpussinnen.

Genegen groeten

Sylvain Tuyls, verantwoordelijke van de fraterniteit Leuven.

KLEINE ZUSTERS

OVER 5 JAAR IN JAN PALFIJN.

In april is het 5 jaar geleden dat ik me liet verleiden door een krantenknipsel: een uitnodiging van het Algemeen Ziekenhuis Jan Palfijn in Gent, om langs te gaan op hun 'Job-dag'. Er werd verwacht dat de mensen die ingingen op de uitnodiging, een sollicitatiebrief en eventueel curriculum vitae meebrachten. Ik ging maar alleen met mijn C.V. op zak. Ik wou ernaartoe gaan omdat ik wou zien of ik nog kans zou maken om te werken als verpleegkundige. Ik had in Vlaanderen alleen maar werkervaring in een RVT. Daarnaast had ik ook wel werkervaring opgedaan als poetsvrouw in een PMS-centrum en in een informaticabedrijf. In Parijs kwam ik in Maison Médicale Jeanne Garnier (palliatieve zorgen) terecht als verpleegkundige. In Barcelona was ik eerst poetshulp bij een zieke vrouw, daarna werkte ik via de Coöperatieve onderneming 'Feines de Casa' als poetsvrouw in een boekhandel en daarna in een huis waar 17 demente bejaarden woonden. Daar stond ik ook in voor de was en hulp in de keuken. Daarna kwam ik in 'Talaia' terecht: een opvangcentrum voor jongeren in crisis: daar was mijn taak: de was en de strijk en de aankopen voor kinderen en personeel.

Dus zoveel ervaring als verpleegkundige had ik nog niet opgebouwd.

Na de hernieuwde kennismaking met het ziekenhuis, ik had er ooit toch stage gelopen tijdens mijn opleiding, werd ik wel aangesproken door een verpleegkundige die mij meetroonde naar de dienst 32/4: acute geriatrie.

Ik moet eerlijk toegeven dat ik in de dagen na die infodag toch wel stillletjes hoopte op een telefoontje uit het ziekenhuis. Ik werkte toen wel deeltijds in het informaticabedrijf, maar ik miste mensen om mij heen. Mijn werk gebeurde 's morgens heel vroeg om zo weinig mogelijk de rest van het personeel te storen.

En... ik werd opgebeld: "Mevrouw, u deed de moeite om tot bij ons te komen en naar ons te luisteren, wij zouden graag eens naar u luisteren..." De directeur Nursing nodigde mij uit voor een gesprek, waar ik op inging, in afspraak met Magda en de kleine zusters met wie ik toen samenleefde.

In dat gesprek werd me gevraagd of ik interesse had in een job in het Jan Palfijnziekenhuis. In samenspraak met de kleine zusters van mijn fraterniteit zei ik dat ik wel geïnteresseerd was in een deeltijdse of halftijdse job vermits ik ook nog andere taken heb in de Fraterniteit. Op 23 april 2007 kon ik beginnen op de dienst Acute Geriatrie, vermits ik wat ervaring moest opdoen en een dienst waar bejaarden met alle soorten klachten aankomen daar de ideale afdeling voor bleek. In het sollicitatiegesprek had ik wel mijn voorkeur laten blijken voor een dienst van interne geneeskunde zoals een dienst Neurologie

of Oncologie... De directeur Nursing zei me dat ik mijn mutatie kon aanvragen na een jaar op de Acute Geriatrie.

Hoe komt het nu dat ik nu in net Jan Palfijn ben gaan werken?

AZ Jan Palfijn, de vroegere 'Bijloke', was een OCMW-ziekenhuis waar veel mensen zich laten opnemen uit de buurten waar wij fraterniteiten hebben. Ik had er tijdens mijn noviciaat veel in rondgelopen om op ziekenbezoek te gaan bij de mensen uit de 'Blokken'. Vandaag is Jan Palfijn een openbaar ziekenhuis, maar waar nog altijd veel mensen komen van de Brugse Poort of van de Bloemekenswijk of van de buurt van de vroegere Blokken.

Ik ben begonnen op de afdeling 'Acute Geriatrie', waar ik veel te maken kreeg met mensen met dementie, wat mij niet vreemd was. Maar eigenlijk bleef dat verlangen zitten om op een interne dienst terecht te komen. Uiteindelijk heeft het 2 jaar geduurd eer ik mocht verhuizen naar de dienst Pneumologie/Oncologie. Op 1 mei werk ik daar nu 3 jaar.

Mijn werk op die afdeling is anders: de patiënten zijn veel minder vaak verward. Zij komen vaak terug op de dienst omwille van vaak voorkomende opstoten van COPD (chronisch obstructief longlijden)

Voor wat de longpatiënten betreft. Anderzijds zijn er ook de kankerpatiënten die regelmatig terugkomen voor hun chemokuren, en soms al eens tussenin opgenomen worden als ze koorts hebben of een algemeen minder goede toestand. Op onze afdeling worden ook hart- en neurologische patiënten opgenomen als cardiologie en neurologie volzet zijn.

Ik heb al zeer vaak mensen mogen verzorgen die ik kende uit "onze" buurten. Zo was er 'A' uit de Blokken waar ik tijdens mijn noviciaat bij ging om haar teennagels te knippen: toen zij chemo moest krijgen was ze er trots op dat zij mij kende: natuurlijk wisten de 3 andere patiënten van haar kamer wel al heel vlug dat ik van de 'nonnekes' was. Er was ook 'B' van de Brugse Poort, die leed onder een eenzaamheidsproblematiek en bijgevolg soms zijn troost zocht in een glaasje. Hij werd bij ons opgenomen in heel onderkomen toestand. In de loop van zijn verblijf werd hij voor sommige van de collega's in plaats van 'ene van dat soortje', 'Ria, uw vriend' en werd hij op de duur anders benaderd. Op een dag ontdekte hij een 'zwellings' maar wachtte tot ik er terug was na een vrij w.e. om het te melden, omdat hij niet wist hoe hij het aan de dokter moest vertellen. Toen die arts uiteindelijk een diagnose stelde, maar die met heel wat moeilijke woorden aan zijn patiënt overbracht, wist 'B' niet wat hij ermee moest aanvangen. Dat is dan één van die momenten dat ik dankbaar ben dat

ik in dit ziekenhuis er mag zijn, om zoals op dat moment eventueel op een heel andere wijze uitleg te kunnen geven en misschien wat gerust te stellen. 'C' dan weet dat ik de voetbaluitslagen volg van 'Zulte-Waregem' en 'FC Barcelona' en zal tijdens mijn avonddiensten wel het verloop van de wedstrijden volgen: " Riatje, innige deelneming, hoor, want Messi was niet goed in het spel en 'den Barça' heeft verloren". 'C' komt al jaren bij ons op de afdeling en ik heb haar vader nog verzorgd op de Acute Geriatrie.

Het feit dat ik vaak mensen ontmoet en verzorg die ik ken of waar ik een lange weg mag mee gaan, altijd samen met mijn teamgenoten, maakt dat het wel soms moeilijk is wanneer deze mensen in een terminale fase komen en sterven... We worden wel heel vaak met de dood geconfronteerd, onlangs immers hadden we 6 sterfgevallen op één week. Gelukkig is dat niet elke week zo.

Ik heb in de voorbije maanden het postgraduaat gevolgd, om de beroepstitel van verpleegkundige gespecialiseerd in oncologie te behalen, vermits ik op een setting werk met oncologische patiënten.

Door deze nascholing weet ik mij nu beter voorbereid op mijn taak en voel ik mij een stuk zekerder in het uitvoeren van verpleegtechnische handelingen zoals die toediening van chemotherapie. Ik heb het altijd al belangrijk gevonden dat de zorgvrager zich in 'goede handen' bevindt en zich veilig weet wanneer ik hem of haar verzorg.

Jan Palfijn
ALGEMEEN ZIEKENHUIS
GENT

5 jaar Jan Palfijn: ondanks soms moeilijke momenten, vooral in het samenwerken, overheerst een gevoel van dankbaarheid omdat ik hier de kans krijg mijn zending als kleine zuster van Nazaret te beleven.

Ria

GEBED VAN OVERGAVE

Vader,

Ik verlaat mij op U,
doe met mij wat Gij goedvindt.

Wat Gij ook met mij doen wilt,
ik dank U.

Tot alles ben ik bereid, alles aanvaard ik,
als Uw wil maar geschiedt in mij
en in al uw schepselen:
niets anders verlang ik, mijn God.

Ik leg mijn leven in uw handen,
ik geef mij aan U, mijn God,
met heel de liefde van mijn hart,
omdat ik u bemin,
omdat het voor mij een noodzaak
van liefde is mij te geven,
mij zonder voorbehoud op U te verlaten,
met een oneindig vertrouwen:
want Gij zijt mijn Vader.

LIEF EN LEED.

Mevr. **Marie-Thérèse Samyn**, echtgenote van de heer Willy Pieters en de moeder van Hugo Pieters, is thuis overleden op 10 juni 2012.

E.P. **Richard Clijsters**, lid priesterfraterniteit Leuven, priester gewijd in 1948. overleden op 3 juli 2012.

In dankbare herinnering aan **Cornelia van Meer – COR**

Lid van de fraterniteit Jezus Caritas

Charles de Foucauld.

*Nieuw Vossemeer, 6-12-1923

+ Steenberg, 14-1-2012.

Cor was een goedlachse, sociale vrouw.

Haar leven stond in het teken van zorg en toewijding voor de ander. Haar werk als bejaardenverzorgster deed ze met alle liefde en inzet die ze in zich had.

In Valmont, Frankrijk, bij Lourdes, het was een retraite- en opvanghuis, heeft Cor zich +5 jaar ingezet voor de fraterniteit.

Niet alleen cliënten, maar ook familie en vrienden zagen haar graag, want Cor bracht warmte en gezelligheid.

Toen haar moeder hulpbehoevend werd heeft Cor haar tot het einde toe verzorgd.

Na een blijmoedig leven, vol zorg en liefde voor anderen, is in de schemering van haar leven rustig weggeleden onze zus, tante en vriendin.

Als wij ons licht laten stralen,
geven wij onbewust anderen
toestemming het zelfde te doen.

Truus Arts.

DATA OM NIET TE VERGETEN

Seculiere fraterniteiten

Augustus 2012

Internationale ontmoetingsdagen in Bonn, waar we vertegenwoordigd werden door Christof Bogaert. In de volgende fratbrief vindt U hiervan verslag. Chris Van Sante, René Haentjens en Lieve Temmerman gingen één dag op bezoek.

21 oktober 2012

Op zondag 21 oktober 2012, fratdag onder de leiding van Walter Ceuppens en dit te Gent bij de Kleine Zusters van Nazaret. Meer informatie in dit nummer.

1 december 2012

Op deze dag herdenken wij de sterfdag van Br. Charles de Foucauld. Jaarlijks organiseren diverse fraterniteiten een extra bijeenkomst om deze gebeurtenis te herdenken. In Gent bijeenkomst in de Reinaertstraat, hou namiddag en avond vrij. In de volgende fratbrief hierover meer informatie.

Mei 2013

Jaarlijkse mini-retraite die start op de avond van O-L-H-Hemelvaart en duurt tot en met het middagmaal op zaterdag. Deze mini-retraite wordt begeleid door Joris Van Ael (iconograaf).

21 juli tot 26 juli 2013

Jaarlijkse vakantieretraite. Momenteel in voorbereiding. Verder nieuws in de volgende fratbrieven.

Priesterfraterniteiten

Dinsdag 30 oktober 2012: Bijeenkomst van de fraterniteitsverantwoordelijken te Waasmunster.

Zondag 6 tot maandag 7 januari 2013: Kerstreco te Bellem Mariahove.

Zondag 7 tot maandag 8 april 2013: Paasreco te Bellem Mariahove.

Zondag 7 tot zaterdag 13 juli 2013: Vakantieretraite te Gouville (Frankrijk).

Zondag 13 tot zaterdag 19 juli 2014: Retraite te Wavreumont, predikant E.H. Marc Steen.